

Arrest

nr. 231 824 van 27 januari 2020
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Surinaamse en Nederlandse nationaliteit te zijn, op 14 november 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn. Zij is de moeder van de tweede verzoekende partij die geboren is op 12 november 2001.

Op 15 april 2019 dient de eerste verzoekende partij haar (derde) aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als moeder van het toen nog minderjarige kind, de tweede verzoekende partij, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 2 april 2019 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag van verklaring van inschrijving in als houder van toereikende bestaansmiddelen.

Op 11 oktober 2019, met kennisgeving op 15 oktober 2019, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten overstaan van beide verzoekende partijen. Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.04.2019 werd ingediend door:

Naam: S. Voorna(a)m(en): A. Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 03.11.1979 Geboorteplaats: Suriname Rr: (...)

Alsook in uitvoering van artikel 51, §2 van het KB wordt de aanvraag tot verklaring van inschrijving van J., N. S. (...), van Nederlandse nationaliteit

Beiden verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag in als ouder van haar minderjarige zoon, de genaamde J. N. S. (RR ...) van Nederlandse nationaliteit.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen – stelt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij [...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.”

Het tweede lid van deze wetsbepaling luidt:

“De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Artikel 40bis, § 4 van Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening

gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Uit de thans geciteerde wetsbepalingen blijkt dat betrokkene om een recht op gezinshereniging met haar Nederlands minderjarig kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet dit kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in de eigen behoeften en die van het kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Zij moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt. Verder moet het minderjarige kind Unieburger zijn zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, en bijgevolg over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat het tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Betrokkene legt de volgende stukken voor als bewijs dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in de eigen behoeften en die van het kind te voorzien:

- Arbeidsovereenkomsten van Tempo-team en Adecco
- Bewijzen van stortingen loon van Tempo-team en Adecco via ING-rekeninguittreksels
- Bewijzen van stortingen van het onderhoudsgeld door vader van het kind, de genaamde J. R. (dd 29.05.2019, 750 euro, dd 12.06.2019, 750 euro en dd 04.07.2019, 950 euro)
- Bewijs van storting kinderbijslag SVB Breda dd 01.07.2019 ten bedrage van 314,24 euro.
- Bewijzen van sollicitaties betrokkene (Adecco, Tempo-team, De Lelie, Konvert, Issjobs)

Uit het dossier (Dolsis-document) blijkt dat betrokkene niet langer tewerkgesteld is bij Tempo-team en Adecco. Bij Tempo-team werd de tewerkstelling beëindigd op 29.04.2019, bij Adecco op 26.06.2019. De voorgelegde gegevens zijn dan ook niet langer actueel en kunnen bijgevolg niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van betrokkene, en kan niet afdoende worden beoordeeld of betrokkene beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De bewijzen van stortingen van het onderhoudsgeld door de vader die worden betaald aan betrokkene om bij te dragen aan de kosten van het levensonderhoud van haar kind, tonen eerder aan dat het kind ten laste is van de vader en niet van betrokkene. Dit is niet wat dient aangetoond te worden overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980. Ook het stortingsbewijs van de kinderbijslag betaald door SVB Breda bewijst dat het kind niet ten laste valt van betrokkene, de kinderbijslag komt immers eveneens toe aan de vader van het kind. Bijgevolg dient besloten te worden dat niet werd aangetoond dat de minderjarige ten laste is van betrokkene, wel integendeel.

Voor zover eveneens de affectieve band van de moeder met het kind in overweging zou moeten worden genomen, als een figuurlijke manier om een kind 'ten laste' te hebben, dient te worden opgemerkt dat de affectieve band tussen de moeder en het kind niet wordt betwist, maar dat dit onvoldoende is om het verblijfsrecht toe te kennen.

Het verblijfsrecht van het kind, J., N. S. (...) kan evenmin worden goedgekeurd. Het inkomen van de moeder kan niet in aanmerking genomen worden, gezien het niet meer beschikbaar is (zie supra). Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat enkel met het geld dat wordt overgemaakt door de vader aan het kind, het kind het verblijfsrecht kan uitoefenen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De bedragen die worden overgemaakt door de vader zijn gemiddeld niet ter waarde van het inkomenstenniveau onder hetwelke sociale bijstand kan worden verleend. Het kind is immers vergezeld door de moeder, waardoor het bedrag dat hoort te beschikking te zijn alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan, wel degelijk het leefloon voor een persoon met gezinslast is. Bovendien ontbreekt het engagement van de vader om gelijkaardige bedragen maand na maand ter beschikking te stellen van de minderjarige. Het is niet omdat hij dit een aantal maanden heeft gedaan dat de vader daartoe verder in staat is in de toekomst. De voorwaarden overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid zijn niet voldaan. De betrokkene minderjarige oefent dan ook het verblijfsrecht niet uit als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van:

“ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, HET REDELIJKHEIDS- EN HET VERTROUWENSBEGINSEL: SCHENDING VAN HET MATERIAAL MOTIVERINGSBEGINSEL; EN SCHENDING VAN ARTIKEL 40 EN 40BIS VREEMDELINGENWET”

Zij geven vooreerst een louter theoretisch betoog, dat stelt:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen."

Concreet lichten de verzoekende partijen toe:

"4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Eerste verzoekster is, zoals hierboven gesteld, geboren in Suriname op 03.11.1979.

Zij is de moeder van haar zoon, J. N. S., die de Nederlandse nationaliteit heeft (i.e. tweede verzoeker).

Op 02.04.2019 werd er voor de zoon een bijlage 19 bekomen. Hij werd immers ingeschreven als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (STUK 3).

Op 15.04.2019 vroeg eerste verzoekster vervolgens de gezinshereniging aan met haar toen nog minderjarige zoon en dit op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet (STUK 4).

Beide aanvragen werden evenwel afgewezen (STUK 1).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er niet voldaan zou zijn aan de wettelijke voorwaarden.

De bestreden beslissing is evenwel kennelijk onredelijk genomen.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Hetzelfde artikel, §4, laatste lid Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“Het in §2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat. ”

In de voorbereiden werden (Pari. St., Kamer, 2013-2014, DOC 52 3239/001 17) kan met betrekking tot voornoemd artikel 40bis, §2, 5° Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Artikel 16 wil de les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C200/02), in het Belgisch recht bekrachtigen. In het kader van latere zaken werd trouwens meermaals aan deze les herinnerd (zie met name arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11). In zijn “Chen arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven. Het doel is het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn met het Europees burgerschap van het minderjarig kind te garanderen, in het bijzonder het recht op vrij verkeer waarvan hij krachtens artikel 21 van het VWEU geniet (zie arrest “Zu en Chen”, punten 45 en 46). In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt een beroep kunnen doen op een recht op verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet. ”

Hieruit blijkt, dat het de bedoeling was van de wetgever om de situatie te regelen van de ouderderdelander van een minderjarige Unieburger die zich in een situatie bevindt zoals die in de zaak Zhu en Chen. Uit de zaak Zhu en Chen (HvJ 19 oktober 2014, pt. 41 en 43-45), de geciteerde voorbereidende werken én artikel 40bis, §2, 5° en §4, laatste lid Vreemdelingenwet blijkt dat de voorwaarden - van een passende ziektekostenverzekering, het ten laste zijn van een minderjarige Unieburger, het beschikken over toereikende bestaansmiddelen en de daadwerkelijke zorg voor de

minderjarige Unieburger - op cumulatieve wijze worden vooropgesteld. Er is, betreft de voorwaarden in artikel 40bis, §2, 5° Vreemdelingenwet, geen wettelijke bewijsregeling voorhanden. Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij.

In casu heeft eerste verzoekster aangetoond dat zij wel degelijk over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Om te beginnen legde verzoekster arbeidsovereenkomsten (STUK 5) en bewijzen van geldstortingen (STUK 6) voor, waaruit blijkt dat zij zelf inkomsten verwierf aan de hand van interimarbeid. Deze interimarbeid nam inderdaad een einde, doch verzoekster begon onmiddellijk te solliciteren en legde deze sollicitatiebewijzen (STUK 7) ook voor. Hiermee werd evenwel geen rekening gehouden door verwerende partij...

Daarnaast toonde zij aan dat ze via de vader van haar zoon voldoende bestaansmiddelen ontvangt. Zo krijgt ontvangt zij immers onderhoudsgeld van hem (STUK 8).

Verwerende partij neemt ten onrechte deze inkomsten niet in aanmerking, en stelt dat deze zouden aantonen dat het kind eerder ten laste is van de vader. Begrijpen wie begrijpen kan... Deze onderhoudsgelden werden dóór de vader gestort, juist omdat het kind niet ter zijner laste is en de moeder er zorg voor draagt! Dit blijkt ook zeer duidelijk in de mededeling die als volgt luidt: "onderhoudsgeld voor zoon".

Verwerende partij stelt nog dat het engagement van de vader zou ontbreken om deze stortingen elke maand te doen. Dit is puur hypothetisch en blijkt op geen enkele manier uit het dossier! Bovendien is dit totaal contradictorisch met de eerdere bewering van verwerende partij dat het kind feitelijk ten laste zou zijn van de vader...

Verwerende partij voegt duidelijk voorwaarden toe aan de wettelijke bepaling van artikel 40bis, §2, 5° door enkel rekening te houden met de inkomsten die verzoekster op eigen naam heeft staan (zoals inkomsten uit arbeid).

De aanvraag van verzoekster dient zoals boven reeds aangehaald gekaderd te worden binnen het Unierecht.

Het effectieve genot van het verblijfsrecht in het gastland van een minderjarige burger van de Unie van jonge leeftijd staat voorop en impliceert noodzakelijkerwijs dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt.

De voorwaarden, dat de minderjarige burger van de Unie "ten laste" is van de ouder- derdelander, enerzijds, en dat deze ouder-derdelander "daadwerkelijke zorg" draagt voor de minderjarige, anderzijds, zijn in wezen elkaars spiegelbeeld. Wat wordt beoogd met het stellen van deze voorwaarden is dat een feitelijke situatie wordt aangetoond waaruit blijkt dat de minderjarige burger van de Unie afhankelijk is van de ouder, waarbij deze afhankelijkheid voortvloeit uit de omstandigheid dat het kind daadwerkelijk wordt verzorgd door de ouder die het verblijfsrecht vraagt. Deze daadwerkelijke zorg slaat niet enkel op een emotionele zorg maar omvat tevens de materiële zorg voor het kind, bijvoorbeeld voor wat betreft de huisvesting en het levensonderhoud van het kind, alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding van het kind.

De bepaling uit artikel 40bis, §2, 5° Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer de arresten HvJ 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01-C-403/01, Jurispr. biz. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07-C-380/07, Jurispr. blz. 1-3071, punten 197 en 198; HvJ 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; en HvJ 13

november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

In casu wordt aan verzoekster het verblijfsrecht geweigerd omdat niet zou zijn aangetoond dat verzoekster zelf financieel instaat voor haar minderjarige zoon, hetgeen het begrip “ten laste” verengt tot een louter financiële afhankelijkheid van de minderjarige burger van de Unie van “de vader of de moeder” die zijn/haar verblijfsrecht erkend wenst te zien.

Dit standpunt vindt echter geen steun in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De bestaansmiddelenvereiste “om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk” dient immers, in weerwil van de tekst uit artikel 40bis, laatste lid Vreemdelingenwet in de eerste plaats te worden beoordeeld in hoofde van de minderjarige burger van de Unie, de zogeheten “referentiepersoon”, en niet in hoofde van de derdelander.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar het arrest Alopka (HvJ 10 oktober 2013, zaak C- 86/12, randnr. 25-29), waarin het Hof van Justitie het volgende heeft overwogen:

“Uit de rechtspraak van het Hof vloeit immers voort dat de hoedanigheid van familielid “ten laste” van de burger van de Unie die de houder van het verblijfsrecht is, voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de houder van het verblijfsrecht, zodat, wanneer zich de tegenovergestelde situatie voordoet, te weten dat de houder van het verblijfsrecht ten laste komt van de derdelander, laatstgenoemde zich niet op de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn “ten laste” van die houder in de zin van richtlijn 2004/38 kan beroepen om een recht van verblijf in het gastland te verkrijgen (arrest van 8 november 2012, lid a, C40/11, punt 55).”

In het kader van een vergelijkbare situatie heeft het Hof echter geoordeeld dat het begrip “beschikken” over voldoende bestaansmiddelen, in een bepaling van soortgelijke strekking als artikel 7, lid 1, sub b van richtlijn 2004/38, aldus moet worden uitgelegd dat het volstaat dat deze bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat deze bepaling het minste vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van deze middelen en deze met name door de derdelander, ouder van de betrokken burgers van jonge leeftijd, ter beschikking kunnen zijn gesteld (zie in die zin, betreffende aan deze richtlijn voorafgaande rechtsinstrumenten van de Unie, arrest van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C-200/02, Jurispr. biz. I- 9925, punten 28 en 30).

Bijgevolg heeft het Hof geoordeeld dat de omstandigheid dat een daadwerkelijk voor een minderjarige burger van de Unie zorgende ouder - onderdaan van een lidstaat of van een derde staat - niet met deze burger in het gastland mag wonen, het recht van verblijf van deze burger ieder nuttig effect ontnemt aangezien het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk voor hem zorgt en dat deze persoon dus gedurende dat verblijf bij het kind in het gastland kan wonen (zie reeds aangehaalde arresten Zhu en Chen, punt 45).

Wanneer aldus artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38 een verblijfsrecht in het gastland verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat en die aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, sub b, van deze richtlijn voldoet, kan de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, op grond van diezelfde bepalingen met deze burger in het gastland verblijven (zie in die zin arrest Zhu en Chen, punten 46 en 47).

Het is derhalve in beginsel de minderjarige burger van de Unie die voor zichzelf en voor zijn familieleden (al dan niet derdelanders) over voldoende bestaansmiddelen dient te “beschikken” om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandsstelsel van het gastland (cf. artikel 7,1, b, van de Burgerschapsrichtlijn).

In casu is tevens het verblijf van het kind onterecht afgewezen. Nochtans volgt uit het dossier en uit de hierboven aangehaalde rechtspraak dat het kind, tweede verzoeker, wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Zoals reeds gesteld, heeft de moeder, eerste verzoekster, inkomsten verworven en interimarbeid en is zij thans aan het solliciteren. Daarnaast werd er bewezen van kindergeld (STUK 9) en onderhoudsgeld voorgelegd. Deze staan volledig ter beschikking van het kind en dienen met andere woorden wel degelijk beschouwd te worden als voldoende bestaansmiddelen.

Hierbij vloeit uit de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie voort dat de herkomst van deze bestaansmiddelen volstrekt irrelevant is en dat het volstaat dat deze bestaansmiddelen de burger van de Unie ter beschikking staan (HvJ C-86/12, Alopka, randnr. 27).

Wanneer de minderjarige burger van de Unie van jonge leeftijd voldoet aan de voorwaarden van artikel 7,1, b, van de Burgerschapsrichtlijn (d.i. voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf én voor de familieleden, en een ziektekostenverzekering, dan “kan de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, op grond van diezelfde bepalingen met deze burger in het gastland verblijven”.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verwerende partij het begrip “ten laste” uit artikel 40bis, §2, 5° Vreemdelingenwet herleid heeft tot een situatie waarbij de referentiepersoon louter financieel afhankelijk dient te zijn van “de vader of de moeder”, die zijn/haar verblijfsrecht erkend wenst te zien, waardoor het verblijfsrecht werd geweigerd op een wijze die in strijd is met de uitlegging die naar Unierecht aan voormeld wetsartikel moet worden gegeven:

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze argumentatie reeds in een vorig arrest (RvV 10 september 2018, nr. 209 098 - STUK 10).

Het middel is bijgevolg ontvankelijk en gegrond.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° en §4 en artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De eerste verzoekende partij moet de tweede verzoekende partij ten laste hebben, moet daadwerkelijk over het hoederecht beschikken en over voldoende bestaansmiddelen om in de eigen behoeften en die van het kind (tweede verzoekende partij) te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Zij moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt. Verder moet het minderjarige kind (tweede verzoekende partij) Unieburger zijn, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, en bijgevolg over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat het tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt. Verder legt de bestreden beslissing gedetailleerd uit waarom de voorgelegde bewijzen over het eigen inkomen van de eerste verzoekende partij niet afdoende zijn: zij zijn niet meer actueel omdat de tewerkstelling is stopgezet. De bestreden beslissing preciseert dat: *“De bewijzen van stortingen van het onderhoudsgeld door de vader die worden betaald aan betrokkene om bij te dragen aan de kosten van het levensonderhoud van haar kind, tonen eerder aan dat het kind ten laste is van de vader en niet van betrokkene. Dit is niet wat dient aangetoond te worden overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980. Ook het stortingsbewijs van de kinderbijslag betaald door SVB Breda bewijst dat het kind niet ten laste valt van betrokkene, de kinderbijslag komt immers eveneens toe aan de vader van het kind. Bijgevolg dient besloten te worden dat niet werd aangetoond dat de minderjarige ten laste is van betrokkene, wel integendeel.”*

Wat de tweede verzoekende partij betreft, stelt de bestreden beslissing: *“Het verblijfsrecht van het kind, J., N. S. (...) kan evenmin worden goedgekeurd. Het inkomen van de moeder kan niet in aanmerking genomen worden, gezien het niet meer beschikbaar is (zie supra). Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat enkel met het geld dat wordt overgemaakt door de vader aan het kind, het kind het verblijfsrecht kan uitoefenen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.*

De bedragen die worden overgemaakt door de vader zijn gemiddeld niet ter waarde van het inkomenstenniveau onder hetwelke sociale bijstand kan worden verleend. Het kind is immers vergezeld door de moeder, waardoor het bedrag dat hoort te beschikking te zijn alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan, wel degelijk het leefloon voor een persoon met gezinslast is. Bovendien ontbreekt het engagement van de vader om gelijkaardige bedragen maand na maand ter beschikking te stellen van de minderjarige. Het is niet omdat hij dit een aantal maanden heeft gedaan dat de vader daartoe verder in staat is in de toekomst. De voorwaarden overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid zijn niet voldaan. De betrokkene minderjarige oefent dan ook het verblijfsrecht niet uit als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.”

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Ook wordt opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40 en 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Artikel 40bis, §2, 5°, van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.(...)”

§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

(...)

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de eerste verzoekende partij het bewijs moet leveren dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zowel in haar eigen behoeften als die van de tweede verzoekende partij te voorzien.

Verzoekers stellen correct in hun middel, met verwijzing naar de voorbereidende werken van deze bepalingen, dat minderjarige kinderen op verblijf kunnen aanspraak maken ten gevolge van de werking van artikel 21 van het VWEU. Uit het citaat dat verzoekers gebruiken, blijkt duidelijk dat de ouder in dit geval wel moet aantonen over toereikende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat de

minderjarige ten laste komt van het Rijk. Verzoekers stellen correct: *“Hieruit blijkt, dat het de bedoeling was van de wetgever om de situatie te regelen van de ouder-derdelander van een minderjarige Unieburger die zich in een situatie bevindt zoals die in de zaak Zhu en Chen. Uit de zaak Zhu en Chen (HvJ 19 oktober 2014, pt. 41 en 43-45), de geciteerde voorbereidende werken én artikel 40bis, §2, 5° en §4, laatste lid Vreemdelingenwet blijkt dat de voorwaarden - van een passende ziektekostenverzekering, het ten laste zijn van een minderjarige Unieburger, het beschikken over toereikende bestaansmiddelen en de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige Unieburger - op cumulatieve wijze worden vooropgesteld. Er is, betreft de voorwaarden in artikel 40bis, §2, 5° Vreemdelingenwet, geen wettelijke bewijsregeling voorhanden. Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij.”*

Verzoekers gaan eraan voorbij dat is vastgesteld dat geen afdoende bewijzen zijn voorgelegd die aantonen dat de eerste verzoekende partij over toereikende middelen beschikt. Deze vaststelling is correct en vindt steun in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij opzoekingen heeft verricht bij DOLSIS. Hieruit blijkt dat betrokkene niet langer tewerkgesteld is bij ‘Tempo-team’ en ‘Adecco’. Bij ‘Tempo-team’ werd de tewerkstelling beëindigd op 29 april 2019, bij ‘Adecco’ op 26 juni 2019. De voorgelegde gegevens zijn dan ook niet langer actueel en kunnen bijgevolg niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van betrokkene, en kan niet afdoende worden beoordeeld of betrokkene beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De eerste verzoekende partij had geen andere tewerkstellingsbewijzen voorgelegd dan de arbeid, verricht bij deze werkgevers. De bestreden beslissing stelt terecht dat het actuele karakter van de inkomsten van de eerste verzoekende partij ontbreken.

Verder stelt de bestreden beslissing: *“De bewijzen van stortingen van het onderhoudsgeld door de vader die worden betaald aan betrokkene om bij te dragen aan de kosten van het levensonderhoud van haar kind, tonen eerder aan dat het kind ten laste is van de vader en niet van betrokkene. Dit is niet wat dient aangetoond te worden overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980. Ook het stortingsbewijs van de kinderbijslag betaald door SVB Breda bewijst dat het kind niet ten laste valt van betrokkene, de kinderbijslag komt immers eveneens toe aan de vader van het kind. Bijgevolg dient besloten te worden dat niet werd aangetoond dat de minderjarige ten laste is van betrokkene, wel integendeel.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij bewijzen van stortingen van het onderhoudsgeld door de vader van het kind, de genaamde J., voorlegde, met name: 750 euro, betaald op 29 mei 2019, 750 euro, betaald op 12 juni 2019, en 950 euro, betaald op 4 juli 2019), alsook een bewijs van ‘storting kinderbijslag SVB Breda’ op 1 juli 2019 ten bedrage van 314,24 euro. De bestreden beslissing merkt correct op dat dit onderhoudsgeld is voor de tweede verzoekende partij. Het zijn eerder aanwijzingen dat de vader het kind ten laste neemt in plaats van de moeder, eerste verzoekende partij. Temeer geen *“eigen inkomsten”* van de eerste verzoekende partij gekend zijn nu haar eerdere tewerkstelling is stopgezet en dat de sollicitaties niet aantonen dat zij een positief antwoord zal verkrijgen en dat hieruit inkomsten zullen voortvloeien. Bovendien gaan verzoekers eraan voorbij dat de actuele inkomsten, zijnde de onderhoudsgelden, niet toereikend zijn voor beiden en niet aantonen dat verzoekers niet ten laste komen van het sociale bijstandstelsel.

Met betrekking tot de aanvraag, ingediend door de tweede verzoekende partij, stelt de bestreden beslissing correct:

“Het verblijfsrecht van het kind, J., N. S. (...) kan evenmin worden goedgekeurd. Het inkomen van de moeder kan niet in aanmerking genomen worden, gezien het niet meer beschikbaar is (zie supra). Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat enkel met het geld dat wordt overgemaakt door de vader aan het kind, het kind het verblijfsrecht kan uitoefenen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De bedragen die worden overgemaakt door de vader zijn gemiddeld niet ter waarde van het inkomenstenniveau onder hetwelke sociale bijstand kan worden verleend. Het kind is immers vergezeld door de moeder, waardoor het bedrag dat hoort te beschikking te zijn alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan, wel degelijk het leefloon voor een persoon met gezinslast is. Bovendien ontbreekt het engagement van de vader om gelijkaardige bedragen maand na maand ter beschikking te stellen van de minderjarige. Het is niet omdat hij dit een aantal maanden heeft gedaan dat de vader daartoe verder in staat is in de toekomst. De voorwaarden overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid zijn niet voldaan. De betrokkene minderjarige oefent dan ook het verblijfsrecht niet uit als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.”

Het is niet kennelijk onredelijk, onder meer bij gebreke aan andere bewijsstukken dan enkele geldstortingen en een loutere verklaring die op zich niet uitvoerbaar is, en gelet op de hoogte van de uitkeringen, dat de verwerende partij afleidt dat niet afdoende is bewezen dat de tweede verzoekende partij evenmin heeft bewezen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Er wordt nog opgemerkt dat ook indien de eerste verzoekende partij de daadwerkelijke zorgdrager is van de tweede verzoekende partij, aangetoond moet worden dat er voldoende bestaansmiddelen zijn. Dit klemmt ten overvloede nog meer nu de tweede verzoekende partij bijna zijn meerderjarigheid had bereikt tijdens het indienen van de aanvraag.

De eerste verzoekende partij gaat eraan voorbij dat haar aanvraag niet alleen werd geweigerd omdat zij niet aantoonde zelf in te staan voor het financieel aspect van haar zoon, maar ook omdat sowieso de inkomsten niet voldoende en toereikend zijn.

Waar verzoekers voorhouden: *“De bepaling uit artikel 40bis, §2, 5° Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer de arresten HvJ 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01-C-403/01, Jurispr. biz. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07-C-380/07, Jurispr. blz. 1-3071, punten 197 en 198; HvJ 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; en HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.*

In casu wordt aan verzoekster het verblijfsrecht geweigerd omdat niet zou zijn aangetoond dat verzoekster zelf financieel instaat voor haar minderjarige zoon, hetgeen het begrip “ten laste” verengt tot een louter financiële afhankelijkheid van de minderjarige burger van de Unie van “de vader of de moeder” die zijn/haar verblijfsrecht erkend wenst te zien.

Dit standpunt vindt echter geen steun in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De bestaansmiddelenvereiste “om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk” dient immers, in weerwil van de tekst uit artikel 40bis, laatste lid Vreemdelingenwet in de eerste plaats te worden beoordeeld in hoofde van de minderjarige burger van de Unie, de zogeheten “referentiepersoon”, en niet in hoofde van de derdelander.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar het arrest Alopka (HvJ 10 oktober 2013, zaak C- 86/12, randnrs. 25-29), waarin het Hof van Justitie het volgende heeft overwogen:

“Uit de rechtspraak van het Hof vloeit immers voort dat de hoedanigheid van familielid “ten laste” van de burger van de Unie die de houder van het verblijfsrecht is, voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de houder van het verblijfsrecht, zodat, wanneer zich de tegenovergestelde situatie voordoet, te weten dat de houder van het verblijfsrecht ten laste komt van de derdelander, laatstgenoemde zich niet op de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn “ten laste” van die houder in de zin van richtlijn 2004/38 kan beroepen om een recht van verblijf in het gastland te verkrijgen (arrest van 8 november 2012, lid a, C40/11, punt 55).”

In het kader van een vergelijkbare situatie heeft het Hof echter geoordeeld dat het begrip “beschikken” over voldoende bestaansmiddelen, in een bepaling van soortgelijke strekking als artikel 7, lid 1, sub b van richtlijn 2004/38, aldus moet worden uitgelegd dat het volstaat dat deze bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat deze bepaling het minste vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van deze middelen en deze met name door de derdelander, ouder van de betrokken burgers van jonge leeftijd, ter beschikking kunnen zijn gesteld (zie in die zin, betreffende aan

deze richtlijn voorafgaande rechtsinstrumenten van de Unie, arrest van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C-200/02, Jurispr. biz. I- 9925, punten 28 en 30).

Bijgevolg heeft het Hof geoordeeld dat de omstandigheid dat een daadwerkelijk voor een minderjarige burger van de Unie zorgende ouder - onderdaan van een lidstaat of van een derde staat - niet met deze burger in het gastland mag wonen, het recht van verblijf van deze burger ieder nuttig effect ontnemt aangezien het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk voor hem zorgt en dat deze persoon dus gedurende dat verblijf bij het kind in het gastland kan wonen (zie reeds aangehaalde arresten Zhu en Chen, punt 45).

Wanneer aldus artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38 een verblijfsrecht in het gastland verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat en die aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, sub b, van deze richtlijn voldoet, kan de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, op grond van diezelfde bepalingen met deze burger in het gastland verblijven (zie in die zin arrest Zhu en Chen, punten 46 en 47).

Het is derhalve in beginsel de minderjarige burger van de Unie die voor zichzelf en voor zijn familieleden (al dan niet derdelanders) over voldoende bestaansmiddelen dient te "beschikken" om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociaalebijsstandsstelsel van het gastland (cf. artikel 7,1, b, van de Burgerschapsrichtlijn).

In casu is tevens het verblijf van het kind onterecht afgewezen. Nochtans volgt uit het dossier en uit de hierboven aangehaalde rechtspraak dat het kind, tweede verzoeker, wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Zoals reeds gesteld, heeft de moeder, eerste verzoekster, inkomsten verworven en interimarbeid en is zij thans aan het solliciteren. Daarnaast werd er bewezen van kindergeld (STUK 9) en onderhoudsgeld voorgelegd. Deze staan volledig ter beschikking van het kind en dienen met andere woorden wel degelijk beschouwd te worden als voldoende bestaansmiddelen.

Hierbij vloeit uit de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie voort dat de herkomst van deze bestaansmiddelen volstrekt irrelevant is en dat het volstaat dat deze bestaansmiddelen de burger van de Unie ter beschikking staan (HvJ C-86/12, Alopka, randnr. 27).

Wanneer de minderjarige burger van de Unie van jonge leeftijd voldoet aan de voorwaarden van artikel 7,1, b, van de Burgerschapsrichtlijn (d.i. voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf én voor de familieleden, en een ziektekostenverzekering, dan "kan de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, op grond van diezelfde bepalingen met deze burger in het gastland verblijven".

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verwerende partij het begrip "ten laste" uit artikel 40bis, §2, 5° Vreemdelingenwet herleid heeft tot een situatie waarbij de referentiepersoon louter financieel afhankelijk dient te zijn van "de vader of de moeder", die zijn/haar verblijfsrecht erkend wenst te zien, waardoor het verblijfsrecht werd geweigerd op een wijze die in strijd is met de uitlegging die naar Unierecht aan voormeld wetsartikel moet worden gegeven:

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze argumentatie reeds in een vorig arrest (RvV 10 september 2018, nr. 209 098 - STUK 10).", is dit betoog in dit geval niet dienstig.

Zelfs indien zou aangenomen worden dat de verzoekers kunnen beschikken over onderhoudsgelden, wat aan de hand van slechts drie betalingen niet is aangetoond, is de aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen niet aangetoond. De Europese bepalingen en rechtspraak waarnaar verzoekers verwijzen, tonen geenszins aan dat verzoekers niet moeten aantonen over voldoende inkomsten te beschikken om niet ten laste van het sociale bijsstandsstelsel te vallen. Deze bewijslevering faalt.

De verwerende partij merkt correct op:

"Uit de samenlezing van de artikelen 40bis, §2, 5° en 40bis, §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet vloeit duidelijk voort dat het de aanvrager is die het bewijs moet leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zowel in zijn eigen behoeften als in die van de referentiepersoon te voorzien. Deze interpretatie is in overeenstemming met de artikelen 7, 1, b en artikel 7, 2 van de Richtlijn 2004/38.

Art. 7,1 van de Richtlijn 2004/38 bepaalt immers:

“iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven: a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is, b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of c) - indien hij is ingeschreven aan een particuliere dan wel openbare instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is erkend of wordt gefinancierd, om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen; en - indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, en hij de bevoegde nationale autoriteit, - door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze -, de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland; of d) indien hij een familielid is van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c) en hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt”.

Terwijl art. 7, 2 van de Richtlijn 2004/38 luidt: “Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c).”

Verzoekers stellen zelf dat artikel 7, 1, b, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) van toepassing is, wat bepaalt:

“1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

a) (...)

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of(...)”

Dergelijke voldoende bestaansmiddelen zijn niet aangetoond, los van welkdanige herkomst hoe dan ook. Het arrest nr. 209 098 van 10 september 2018 van de Raad, dat verzoekers toevoegen als zijnde stuk 10, is evenmin dienstig. Uit dit arrest blijkt niet dat er geen voldoende bestaansmiddelen voorhanden waren en dit arrest handelt over de interpretatie van het “beschikken” over inkomsten. In dat geval werd de aanvraag geweigerd louter en alleen omdat er niet was aangetoond dat de verzoekende partij zelf financieel instond voor het minderjarige kind, terwijl bleek dat de aanvragende ouder maandelijks 1700 euro, alsook 750 euro ontving van haar Nederlandse echtgenoot. In dat geval weigerde de verwerende partij de aanvraag omdat niet was aangetoond dat zijzelf beschikte over inkomsten voor het kind.

In dit geval gaan verzoekers eraan voorbij dat er niet voldoende (of toereikende) bestaansmiddelen zijn om te voorkomen dat verzoekers ten laste vallen van het sociale bijstandssysteem en dat deze voorwaarde cumulatief is. Het arrest *Alopka* van het Hof van Justitie van 10 oktober 2013, zaak C-86/12, doet hieraan geen afbreuk.

De motieven in de bestreden beslissing zijn kennelijk redelijk en vinden steun in het administratief dossier. Er werd een correcte beoordeling verricht. Deze vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

De verzoekers maken de schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40 en 40bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. De feitenvinding is correct. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze

werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet het geval is.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Verzoekers tonen niet aan dat zij rechtmatige verwachtingen konden hebben in hun dossier, dat deze door het bestuur verwekt waren of dat het bestuur enige belofte deed.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de eerdere bespreking van het middel blijkt geenszins dat de gemachtigde van de bevoegde minister onwettig heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is dus niet geschonden.

De toegevoegde stukken aan het verzoekschrift doen aan het voorgaande geen afbreuk. Wat het financieel aspect betreft, verwijzen verzoekers naar inkomsten via 'Adecco' en 'Tempo Team', tewerkstellingen die voor het nemen van de bestreden beslissing waren beëindigd. De kinderbijslag en enkele geldstortingen (onderhoudsgeld) van de vader van het kind waren ook gekend.

Het beginsel van de *fair play* houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit. Zij moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat dit niet het geval is.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, *De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag voor een verblijfskaart. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partijen, maar houdt een weigering in om een door hen gevraagd voordeel – m.n. verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Dus kunnen de verzoekende partijen niet op een dienstige wijze de schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Bovendien hebben de verzoekende partijen ruimschoots de tijd gehad om hun aanvraag aan te vullen, alle relevante informatie bij te brengen en laten zij na te verduidelijken welke bijkomende gegevens zij bij het horen hadden bijgebracht, van die aard dat zij de bestreden beslissing mogen te wijzigen. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Het enig middel is in al zijn onderdelen, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN